

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Piotr Sławomir Niedzielak (spr.)
Sędziowie	SSA Jacek Dunikowski SSA Alina Kamińska
Protokolant	Magdalena Zabielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku – Anny Malczyk

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2015 r. sprawy:

1. **W. K. (1)** oskarżonego z art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 4 k.k.s.
2. **J. W. (1)** oskarżonego z art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s.
3. **M. Ś.** oskarżonego z art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.
4. **T. N.** oskarżonego z art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

z powodu apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 15 czerwca 2015 r. sygn. akt II K 175/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w stosunku do oskarżonych W. K. (1) i J. W. (1) przyjmuje, że w zakresie wyrobów tytoniowych nieoznaczonych znakami skarbowymi akcyzy przedmiotem przypisanego im czynu było nie mniej niż 18.000 paczek papierosów;
2. ustala równowartość pieniężną przepadku przedmiotów, której ściąganie orzeczono tytułem środka karnego wobec oskarżonych:
 - W. K. (1) i J. W. (1) – solidarnie – na 93.600 (dziewięćdziesiąt trzy tysiące sześćset) złotych,
 - M. Ś. na 5.350 (pięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt) złotych,
 - T. N. na 62.500 (sześćdziesiąt dwa tysiące pięćset) złotych;

II. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. M. i adw. M. W. po 738 złotych, w tym 138 złotych należnego podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu przed sądem odwoławczym oskarżonego W. K. (1) oraz oskarżonego M. Ś.;

IV. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

W. K. (1) został oskarżony o to, że :

I. w okresie od 01 marca 2013 r. do 24 sierpnia 2013 r. na terenie województwa (...), (...) i innych miejsc kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych, poprzez wielokrotne nabywanie alkoholu etylowego bez odpowiednich oznaczeń skarbowych a także papierosów bez odpowiednich oznaczeń skarbowych,
a następnie ich sprzedaży z przeznaczeniem do konsumpcji oraz dalszej dystrybucji;

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 258 § 3 k.k.

II. w okresie od 01 marca 2013 r. do 24 sierpnia 2013 r. na terenie województwa (...), (...) i innych miejsc kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wielokrotnie przewoził a także pomagał w ukryciu i zbyciu w celu dalszego wprowadzenia do obrotu uzyskany za pomocą czynu zabronionego alkohol etylowy – spirytus w ilości łącznej nie mniejszej niż 900 litrów narażając w ten sposób Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnych w postaci podatku akcyzowego w kwocie nie mniejszej niż 42.557,20 zł oraz wyrobów tytoniowych bez odpowiednich oznaczeń skarbowych w ilości nie mniejszej niż 18.140 (osiemnaście tysięcy sto czterdzieści) paczek papierosów narażając w ten sposób Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnych w postaci podatku akcyzowego w kwocie nie mniejszej niż 254.517,00 zł;

- tj. o przestępstwo z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

J. W. (1) został oskarżony o to, że :

III. w okresie od 01 marca 2013 r. do 24 sierpnia 2013 r. na terenie województwa (...), (...) i innych miejsc brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez W. K. (1) a następnie w okresie od 24 sierpnia 2013 r. do 14 stycznia 2014 r. kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych, poprzez wielokrotne nabywanie alkoholu etylowego bez odpowiednich oznaczeń skarbowych a także papierosów bez odpowiednich oznaczeń skarbowych,
a następnie ich sprzedaży z przeznaczeniem do konsumpcji oraz dalszej dystrybucji;

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 258 § 3 k.k.

IV. w okresie od 01 marca 2013 r. do 24 sierpnia 2013 r. na terenie województwa (...), (...) i innych miejsc brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez W. K. (1) a następnie kierowanej przez siebie, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wielokrotnie przewoził a także pomagał w ukryciu i zbyciu w celu dalszego wprowadzenia do obrotu uzyskany za pomocą czynu zabronionego alkohol etylowy – spirytus w ilości łącznej nie mniejszej niż 900 litrów narażając w ten sposób Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnych w postaci podatku akcyzowego w kwocie nie mniejszej niż 41.869,00 zł oraz wyrobów tytoniowych bez odpowiednich oznaczeń skarbowych w ilości nie mniejszej niż 32.640

(trzydzieści dwa tysiące 640) paczek papierosów narażając w ten sposób Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnych w postaci podatku akcyzowego w kwocie nie mniejszej niż 457.961,00 zł;

- tj. o przestępstwo z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

V. w okresie od 01 marca 2013 r. do 11 października 2013 r. na trasie K.-Z.-A. oraz na innych trasach na terenie województwa (...) i (...) w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru co najmniej 34 krotnie kierował samochodem M. (...) o nr rej. (...) i V. (...) o nr rej. (...) wbrew orzeczonemu przez Sąd Rejonowy w Kętrzynie w sprawie IIW 906/12 zakazowi kierowania pojazdami mechanicznymi;

- tj. o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

M. Ś. został oskarżony o to, że :

VI. w okresie od 01 marca 2013 r. do 01 września 2013 r. na terenie województwa (...) i innych miejsc brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez W. K. (1) a następnie w okresie od 24 sierpnia 2013 r. do 01 września 2013 r. kierowanej przez J. W. (1) mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych poprzez wielokrotne nabywanie alkoholu etylowego bez odpowiednich oznaczeń skarbowych a także poprzez wielokrotne nabywanie papierosów bez odpowiednich oznaczeń skarbowych, a następnie ich sprzedaży z przeznaczeniem do konsumpcji oraz dalszej dystrybucji;

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

VII. w okresie od 01 marca 2013 r. do 01 września 2013 r. na terenie województwa (...) w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wielokrotnie nabył od J. W. (1) w celu dalszego wprowadzenia do obrotu uzyskane za pomocą czynu zabronionego wyroby tytoniowe różnych marek bez odpowiednich oznaczeń skarbowych w ilości nie mniejszej niż 1070 (tysiąc siedemdziesiąt) paczek papierosów narażając w ten sposób Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnych w postaci podatku akcyzowego w kwocie nie mniejszej niż 15.013,00 zł;

- tj. o przestępstwo z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

T. N. został oskarżony o to, że:

VIII. w okresie od 01 marca 2013 r. do 01 września 2013 r. na terenie województwa (...) i innych miejsc brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez W. K. (1) a następnie w okresie od 24 sierpnia 2013 r. do 01 września 2013 r. kierowanej przez J. W. (1) mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych, poprzez wielokrotne nabywanie papierosów bez odpowiednich oznaczeń skarbowych, a następnie ich sprzedaży z przeznaczeniem do konsumpcji oraz dalszej dystrybucji;

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

IX. w okresie od 01 marca 2013 r. do 01 września 2013 r. na terenie województwa (...) w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wielokrotnie nabył od J. W. (1) w celu dalszego wprowadzenia do obrotu uzyskane za pomocą czynu zabronionego wyroby tytoniowe różnych marek bez odpowiednich oznaczeń skarbowych w ilości nie mniejszej niż 12.500 (dwanaście tysięcy pięćset) paczek papierosów narażając w ten sposób Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnych w postaci podatku akcyzowego w kwocie nie mniejszej niż 175.384,00 zł;

- tj. o przestępstwo z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Sąd Okręgowy w Olsztynie, wyrokiem z dnia 15 czerwca 2015r., w sprawie II K 175/14:

I. oskarżonego W. K. (1) uniewinnił od popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w pkt 1. aktu oskarżenia,

II. oskarżonego W. K. (1) w ramach zarzuconego mu w pkt 2. czynu uznał za winnego tego, że w okresie od 01 marca 2013 r. do dnia 24 sierpnia 2013 r. na terenie województwa (...), (...) i w innych miejscach, działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu i w ramach z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, wielokrotnie nabywał, przewoził, jak również pomagał w ukryciu i zbywał w celu dalszego wprowadzenia do obrotu wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 73 § 1 k.k.s. w postaci spirytusu w ilości łącznej nie mniejszej niż 900 litrów, narażając w ten sposób Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnej w postaci podatku akcyzowego w kwocie nie mniejszej niż 41.514 zł. oraz wyrobów tytoniowych nieoznaczonych znakami skarbowymi akcyzy, sprowadzonych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu, jak również wytworzonych na terenie Polski, w ilości nie mniejszej niż 18.140 paczek, narażając w ten sposób na uszczuplenie należności publicznoprawnej w postaci podatku akcyzowego w kwocie nie mniejszej niż 254.517,00 zł., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po uiszczeniu 120 stawek dziennych grzywny, orzeczonej za popełnienie umyślnego przestępstwa skarbowego tego samego rodzaju, czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo skarbowe określone w art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 4 k.k.s. i za to skazał go, wymierzając na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. i 38 § 1 pkt 2 k.k.s. kary 1 roku pozbawienia wolności oraz 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na 100 (sto) zł.

III. oskarżonego J. W. (1) uniewinnił od popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w pkt 3. aktu oskarżenia,

IV. oskarżonego J. W. (1) w ramach zarzuconego mu w pkt 4. aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w okresie od 01 marca 2013 r. do września 2013 r. na terenie województwa (...), (...) i w innych miejscach, działając do dnia 24 sierpnia 2013 r. wspólnie i w porozumieniu z W. K. (1), a ponadto z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu i w ramach z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, wielokrotnie nabywał, przewoził, jak również pomagał w ukryciu i zbywał w celu dalszego wprowadzenia do obrotu wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 73 § 1 k.k.s. w postaci spirytusu w ilości łącznej nie mniejszej niż 900 litrów, narażając w ten sposób Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnej w postaci podatku akcyzowego w kwocie nie mniejszej niż 41.514 zł. oraz wyrobów tytoniowych nieoznaczonych znakami skarbowymi akcyzy, sprowadzonych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu, jak również wytworzonych na terenie Polski, w ilości nie mniejszej niż 18.140 paczek, narażając w ten sposób na uszczuplenie należności publicznoprawnej w postaci podatku akcyzowego w kwocie nie mniejszej niż 254.517 zł., czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo skarbowe określone w art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i za to skazał go, wymierzając na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. i 38 § 1 pkt 2 k.k.s. kary 1 roku pozbawienia wolności oraz 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na 100 (sto) zł.;

V. oskarżonego J. W. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt 5. aktu oskarżenia;

VI. oskarżonego M. Ś. uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt 6. aktu oskarżenia;

VII. oskarżonego M. Ś. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt 7. aktu oskarżenia, który zakwalifikował jako przestępstwo skarbowe określone w art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to skazał go, wymierzając na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na 60 (sześćdziesiąt) zł.;

VIII. oskarżonego T. N. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 8. aktu oskarżenia;

IX. oskarżonego T. N. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 9., który zakwalifikował jako przestępstwo skarbowe określone w art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to skazał go, wymierzając na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na 60 (sześćdziesiąt) zł.;

X. na podstawie art. 32 § 1, 2 i 3 k.k.s. orzekł względem oskarżonych W. K. (1) i J. W. (1) solidarnie środek karny ściągnięcia równowartości przepadku przedmiotów w wysokości 112.440 zł (sto dwanaście tysięcy czterysta czterdzieści zł.); wobec M. Ś. orzeka tenże środek w wysokości 6.420 zł. (sześć tysięcy czterysta dwadzieścia), zaś wobec T. N. w wysokości 75.000 zł (siedemdziesiąt pięć tysięcy zł.);

XI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. i art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu J. W. (1) okres zatrzymania w dniu 24 sierpnia 2013 r. oraz okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 13 kwietnia 2014 r. do dnia 10 lipca 2014 r.;

XII. na podstawie art. 30 § 2 k.k.s orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci 300 l. spirytusu (Drz 485/14, przechowywanych w magazynie depozytowym Urzędu Celnego(...)w Ł.,(...) oraz 4 paczek papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy(...), przechowywanych w magazynie dowodów rzeczowych KPP w Z.);

XIII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. 2015.615) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. M. kwotę 1080 zł (powiększoną o należny podatek VAT) tytułem wynagrodzenia za wykonanie obrony oskarżonego W. K.;

XIV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelacje od wyroku wnieśli obrońcy wszystkich oskarżonych.

Obrońca oskarżonego W. K. (1), na podstawie art. 425 § 1, 2 i 3 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k., zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił rozstrzygnięciu rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu wynikającą z orzeczenia kary 1 roku pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, podczas gdy możliwość przyjęcia po stronie W. K. (1) pozytywnej prognozy kryminologicznej uzasadnia wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem jej warunkowego zawieszenia. W konkluzji, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat.

Obrońca oskarżonego J. W. (1), na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia z punktu IV orzeczenia. Zarzucił wyrokowi, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na naruszeniu:

a) art. 7 k.p.k. art. 410 k.p.k. w zw. art. 424 § 1 k.p.k. poprzez dowolną, powierzchowną, jednostronną i wewnętrznie sprzeczną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez:

- zupełne pominięcie w treści rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej w postaci zeznań świadków I. Ś., A. T. czy K. R. i w efekcie nieuwzględnienie materiału dowodowego stojącego w wyraźnej opozycji do wyjaśnień oskarżonego W. K. (1),
- przeprowadzenie ustaleń faktycznych w oparciu o wyjaśnienia W. K. (1), pomimo ewidentnych ich rozbieżności z całokształtem materiału dowodowego i niedostrzeżeniu, że wyjaśnienia oskarżonego jako niekonsekwentne,

pozbawione waloru spójności, precyzyjności stanowią jedynie środek umniejszenia własnej odpowiedzialności karnej i tym samym są pomówieniem przerzucającym odpowiedzialność za przestępczy proceder na J. W. (1),

- sprzeczne z regułami logicznego rozumowania przyjęcie, iż J. W. (1) skrupulatnie utrzymywał w tajemnicy przed W. K. (1) tożsamość nabywców wyrobów tytoniowych, stanowiących własność W. K. (1) i jednocześnie uznanie, że wymienionych oskarżonych łączyła wieloletnia, bardzo dobra znajomość oraz współpraca w zakresie obrotu papierosami bez znaków skarbowych akcyzy,
- sporządzenie uzasadnienia niezawierającego wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, a także brak wskazania w oparciu o jakie konkretnie dowody Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie,
- zbyt ogólne, nieczyniące zadość wymogom stawianym przez procedurę karną odniesienie się do okoliczności mających znaczenie przy wymiarze kary i zupełne pominięcie w tym zakresie okoliczności korzystnych dla J. W. (1);

co skutkowało tym, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku wymyka się spod kontroli pod kątem prawidłowości i zasadności przeprowadzonego procesu myślowego i w konsekwencji doprowadziło do błędnego stanowiska o winie oskarżonego J. W. (1).

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż:

- J. W. (1) wielokrotnie nabywał, przewoził, jak również pomagał w ukryciu i zbywał w celu dalszego wprowadzenia do obrotu wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego z art. 73 § 1 k.k.s. w postaci spirytusu w ilości łącznej nie mniejszej niż 900 litrów oraz wyroby tytoniowe nieposiadające znaków skarbowych akcyzy podczas gdy z całokształtu materiału dowodowego wynika, iż oskarżony tylko jednorazowo dopuścił się przewozu spirytusu w ilości 300 litrów,
- J. W. (1) uczynił sobie z przestępczego procederu stałe źródło dochodu, podczas gdy z dowodów znajdujących się w aktach sprawy wynika wyraźnie, iż wymieniony dopuścił się zarzucanego mu czynu jednokrotnie.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. Ś. zaskarżyła wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zarzuciła:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art. 7 i 410 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez:

- dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, iż oskarżony M. Ś. wielokrotnie rozmawiał z J. W. (1) w sprawie dostarczania wyrobów akcyzowych, posługując się w rozmowach charakterystycznym slangiem terminologią handlarzy, w sytuacji gdy treść rozmów telefonicznych nie zawiera słownictwa, który można byłoby określić jako slang, jak również nie wskazuje, iż oskarżony M. Ś. zamawiał wyroby akcyzowe,

- dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, iż oskarżony M. Ś. zajmował się dystrybucją papierosów, w sytuacji gdy nie ustalono, że oskarżony zbywał papierosy jakimkolwiek osobom,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na ustaleniu, że oskarżony M. Ś. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nabywał od J. W. (1) wyroby tytoniowe, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie takich ustaleń,

3) niesłuszne zastosowanie środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości przedmiotów, jak również orzeczenia go w nadmiernej wysokości z uwagi na zachodzącą sprzeczność pomiędzy wartością ściągnięcia

równowartości przypadku określoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku tj. 5.350 zł a wartością orzeczoną w punkcie X wyroku tj. 6.420 zł

W przypadku nie podzielenia przez Sąd II instancji powyższych zarzutów, z ostrożności obrończej zarzuciła również:

4) rażącą niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary 50 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na 60 zł oraz niesłuszne zastosowanie środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości przypadku przedmiotów, poprzez nieuwzględnienie wszystkich okoliczności, które winny rzutować na ustalenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia winy, właściwości i warunków osobistych oskarżonego a w szczególności, jego uprzedniej niekaralności i sytuacji majątkowej.

Wskazując na powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wniosła o :

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. Ś. od przypisanego mu czynu, tj. za przestępstwo skarbowe określone w art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s,

ewentualnie z ostrożności obrończej wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie grzywny w łagodniejszym wymiarze oraz wyeliminowanie środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości przypadku przedmiotów (względnie jego zmniejszenie).

Ponadto wniosła o zasądzenie kosztów udzielonej obrony z urzędu, gdyż nie zostały one uregulowane ani w całości ani w części.

Oskarżony M. Ś. składając wniosek o uzasadnienie wyroku ograniczył jego zakres do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu.

Obrońca oskarżonego T. N. na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k., zaskarżył wyrok w całości. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., zarzucił wyrokowi:

- mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5§ 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie – wskutek wybiórczej i jednostronnej oceny materiału dowodowego, przekraczając swobodną ocenę dowodów, z naruszeniem zasady, iż nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzygnąć należało na korzyść oskarżonego – że zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż oskarżony T. N. dopuścił się przestępstwa skarbowego z art. 65 § 3 k.k.s w zw. z art. 6 § 2 k.k.s, podczas gdy prawidłowe zastosowanie wymienionych zasad winno prowadzić do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

- mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony T. N. w okresie od dnia 1 marca 2013 r. do dnia 1 września 2013 r. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wielokrotnie nabył od J. W. (1) w celu dalszego wprowadzenia do obrotu uzyskane za pomocą czynu zabronionego wyroby tytoniowe w ilości nie mniejszej niż 12.500 paczek papierosów, dopuszczając się tym samym przestępstwa skarbowego z art. 65 § 3 k.k.s w zw. z art. 6 § 2 k.k.s, podczas gdy prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne oparte na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym nie dają żadnych podstaw do przyjęcia wniosku, aby oskarżony dopuścił się jakiegokolwiek czynu zabronionego.

W konkluzji wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Z wywiedzionych środków odwoławczych zasługują na częściowe uwzględnienie apelacja obrońcy oskarżonego T. N. oraz obrońcy oskarżonego M. Ś., tj. w odniesieniu do wysokości orzeczonego środka karnego ściągnięcia równowartości przypadku przedmiotów. W takim też zakresie zachodziła konieczność zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonych W. K. (1) i J. W. (1), niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, gdyż te same względy przemawiały za taką zmianą na rzecz tych oskarżonych. Wobec zaskarżenia wyroku w całości przez

obrońcę J. W. (1) oraz faktu, iż z zebranego materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień W. K. (1), wynika w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, iż przedmiotem wspólnego czynu wspomnianych wyżej dwóch oskarżonych w odniesieniu do wyrobów tytoniowych nieoznaczonych znakami skarbowymi akcyzy było jedynie nie mniej niż 18.000 paczek papierosów, nie zaś jak to przyjął w części dyspozytywnej Sąd Okręgowy 18.140 paczek, Sąd Apelacyjny skorygował wyrok także w tym zakresie.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok jest w pełni trafny, a apelacje nie mogły prowadzić do oczekiwanych przez skarżących rezultatów.

Sąd Apelacyjny, mając na względzie treść art. 457 § 2 i 3 k.p.k w zw. z art. 422 § 2 k.p.k, sporządził uzasadnienie w odniesieniu do oskarżonych T. N., W. K. (1) i M. Ś., przy czym w stosunku do W. K. (1) w zakresie zaskarżenia, a M. Ś. złożonego wniosku o uzasadnienie.

Apelacja obrońcy oskarżonego T. N. jest co do zasady nietrafna.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w kontekście całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego na rozprawie głównej, jednoznacznie przekonuje, że Sąd Okręgowy swoje ustalenia oparł na całokształcie prawidłowo przeprowadzonych, a następnie wszechstronnie i wnikliwie ocenionych dowodów, nie pomijając żadnej istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności. Rozwagał tak okoliczności niekorzystne, jak i korzystne dla oskarżonego. Respektował przy tym zarówno zasady prawidłowego rozumowania, jak i wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Wskazał szczegółowo jakie fakty uznał za udowodnione, a jakie za nieudowodnione oraz na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Dlatego też stanowisko Sądu meriti w zakresie oceny dowodów jest wolne od sugerowanej przez obronę obrazy przepisów art. 7 k.p.k, art. 410 k.p.k, a zatem ma co do zasady walor swobodnego i znajduje pełną ochronę prawa procesowego.

Należy podkreślić, że nie sposób podzielić rozumowania obrony mającego na celu zdyskredytowanie dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej, opartego na sugestii, że wymowa zarejestrowanych rozmów jest niejasna i nie można powiązać ich z obrotem wyrobami tytoniowymi albo spirytusowymi nieoznaczonymi znakami akcyzy, ani tym bardziej określić wielkości tego obrotu. Przedmiotowe wywody apelacji odrywają się bowiem od rzeczywistego stanu materiału dowodowego i układu procesowego jego gromadzenia, które ocenione zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami doświadczenia życiowego prowadzą wprost do poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń i jednoznacznie wykluczają forsowaną przez skarżącego wersję wydarzeń. Nie sposób przy tym nie zauważyć, że ilość wyrobów tytoniowych będących przedmiotem czynu przypisanego T. N. wyklucza, aby zakupił je w innym celu, niż dalsza ich dystrybucja. Jednocześnie na aprobatę nie zasługuje argumentacja apelującego dotycząca wniosków wyciągniętych przez Sąd Okręgowy z postawy procesowej oskarżonych w odniesieniu do dowodów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej, gdyż i w tym zakresie skarżący abstrahuje od rzeczywistej wymowy całego zespołu powiązanych ze sobą okoliczności obciążających, które stały się uprawnioną podstawą skazania, co Sąd I instancji przejrzysto wyłożył w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Na koniec tej części rozważań, odnosząc się do zarzutu, iż zaskarżone orzeczenie zapadło z obrażą przepisu art. 5 § 2 k.p.k, stwierdzić należy, że obrońca oskarżonego, w istocie rzeczy doszukuje się naruszenia w/w przepisu w wyniku przyjęcia przez Sąd Okręgowy, niekorzystnej dla oskarżonego, choć wypływającej ze swobodnej oceny materiału dowodowego wersji wydarzeń i stara się – na tle przeprowadzonych dowodów – kreować niedające się usunąć wątpliwości, żądając rozstrzygnięcia ich na korzyść oskarżonego. Przedmiotowego stanowiska nie sposób jednak podzielić. Po pierwsze dlatego, że zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k., gdyż dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania – niedające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów, a zatem przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny (patrz postanowienia Sądu Najwyższego - z dnia 10.10.2013 r., LEX nr 1400594 oraz z dnia 06.02.2013 r., V K.K. 270/12 LEX nr 1293868). Podniesienie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. wyklucza zatem możliwość skutecznego wysunięcia zarzutu obrazy art. 5

§ 2 k.p.k.. Sąd Okręgowy nie miał podstaw, aby powziąć wątpliwości, o których mowa w w/w przepisie, zachodziła bowiem sytuacja, gdy ustalenia faktyczne zależały od oceny konkurujących ze sobą dowodów, z którego to zadania Sąd I instancji, co już wyżej wykazano wywiązał się należycie, nie naruszając zasady swobodnej oceny dowodów. W rezultacie, przyjętej przez Sąd Okręgowy wersji wydarzeń, choć niekorzystna dla oskarżonego nie sposób jest – co do zasady – skutecznie zakwestionować. W tym stanie rzeczy to, że apelujący cały czas kwestionuje poczynione przez Sąd meriti ustalenia faktyczne, absolutnie nie oznacza wystąpienia przesłanek, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k. (por. również postanowienia Sądu Najwyższego - z dnia 09.07.2014 r., II K.K. 134/14, LEX nr 1488899; z dnia 09.07.2014 r., II K.K. 157/14, Prok.i Pr.-wkł. 2014/10/13... oraz wyrok SA w Krakowie z dnia 13.11.2013 r., II AKa 118/13, LEX nr 1409140; wyrok SA w Katowicach z dnia 06.12.2012 r., II AKa 471/12, LEX nr 1246651).

Podnieść dodatkowo wypada, że wobec uznania przez Sąd Apelacyjny za niezasadne wyżej omówionych zarzutów, siłą rzeczy bezprzedmiotowe stały się wysuwane przez obronę zarzuty obrazy art. 4 k.p.k., gdyż nie mogą one stanowić, w oderwaniu od zarzutu naruszenia szczegółowych norm procesowych, samodzielnych podstaw apelacji (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05.10.2010 r., III K.K. 370/09, OSNwSK 2010/1/1878; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.04.2007 r., V K.K. 79/07, LEX nr 280729).

Odnosząc się natomiast do wywodów obrońcy oskarżonego T. N. przedstawionych na rozprawie apelacyjnej stwierdzić także trzeba, że nie sposób podzielić stanowiska skarżącego dotyczącego obrazy przez Sąd Okręgowy przepisu art. 237 § 8 k.p.k.. Jest ono oczywiście błędne, już choćby z tego względu, że podstawą skazania oskarżonego były wyniki kontroli operacyjnej, zarządzanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, nie zaś kontroli procesowej, o której mowa w Kodeksie postępowania karnego. Jednocześnie należy podkreślić, że prawidłowa wykładnia przepisów zawartych w art. 9 e ustawy o Straży Granicznej dowodzi, że kontrola operacyjna i wykorzystanie dowodu uzyskanego podczas takiej kontroli jest dopuszczalne w postępowaniu karnym o przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego jest uprawnione stosowanie takiej kontroli przez jakikolwiek podmiot, do którego to kręgu czynów należy również umyślne przestępstwo skarbowe pozostające w związku z przemieszczeniem przez granicę państwową towarów oraz wyrobów akcyzowych podlegających obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy i to niezależnie od wartości przedmiotu czynu lub uszczuplenia należności publicznej (vide art. 9e ust. 1 pkt 4 versus pkt 3, w kontekście poszczególnych wersji przepisów karnych skarbowych), tj. paserstwo akcyzowe sprowadzonych na terytorium kraju wyrobów akcyzowych, które nie zostały uprzednio oznaczone znakami akcyzy, co przecież przypisano oskarżonemu.

W opisanych okolicznościach, zaskarżone orzeczenie nie jest dotknięte błędami w ustaleniach faktycznych, które mogłyby zdyskwalifikować zasadność skazania oskarżonego, a które to błędy – jak należy wnosić z treści wywiedzionej apelacji – miałyby być w ocenie obrońcy pochodną podniesionych uchybień procesowych. Jednocześnie orzeczona wobec oskarżonego T. N. kara żadną miarą nie ma przymiotu rażąco niewspółmiernie surowej.

Przechodząc do apelacji obrońcy oskarżonego W. K. (1) dotyczącej orzeczenia o karze, stwierdzić należy, że jest ona jednoznacznie nietrafna.

Obronca oskarżonego nie myli się wprawdzie, co do tego, że art. 41a. § 1. k.k.s. nie zawiera bezwzględnie zakazu warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy określonego w art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. Niemniej jednak przepis zawarty w tym artykule nie ma w realiach przedmiotowej sprawy w ogóle zastosowania, gdyż dotyczy sprawcy, który spełnia kumulatywnie warunki wskazane w obu punktach. Tymczasem oskarżony W. K. (1) – zważywszy na część dyspozytywną zaskarżonego wyroku – nie popełnił przestępstwa skarbowego, działając w zorganizowanej grupie albo w związku mającym na celu popełnienie przestępstwa skarbowego, przypisano mu jedynie, że uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu.

Zarazem, wbrew stanowisku obrońcy W. K. (1), brak jest obiektywnie uzasadnionych podstaw, aby przyjąć, że wobec oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, w rozumieniu art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu na czas orzekania przez Sąd I instancji. Zważywszy bowiem na całość ujawnionych okoliczności sprawy, które obrazują postawę oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie

się po popełnieniu przestępstwa, nie sposób uznać, aby orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania było wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. W tym kontekście trzeba w szczególności podkreślić, że akcentowana przez obronę postawa procesowa oskarżonego, nie jest w stanie zatrzeć niezwykle negatywnej wymowy uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego, w tym za podobne przestępstwa skarbowe, co skutkowało odpowiedzialnością w warunkach określonych w art. 37 § 1 pkt 4 k.k.s, tj. dopuszczenia się zarzucanego mu czynu w ciągu 5 lat po uiszczeniu 120 stawek dziennych grzywny, orzeczonej za popełnienie umyślnego przestępstwa skarbowego tego samego rodzaju. Ma bowiem rację Sąd Okręgowy, iż choć wyjaśnienia oskarżonego przyczyniły się do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie, nie były jednak pełne i całkowicie prawdopodobne, zaś oskarżony lekceważył dotychczasowy sposób życia, o czym świadczy fakt, że pomimo uprzedniej karalności, w tym stosowania środka probacyjnego, wciąż powraca do przestępstwa.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok bezsprzecznie nie jest wobec W. K. (1) dotknięty względną przesłanką odwoławczą z art. 438 pkt 4 k.p.k.

Z uwagi na złożenie przez oskarżonego M. Ś. wniosku o uzasadnienie wyroku jedynie co do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Sąd Okręgowy oskarżonego M. Ś. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 7 aktu oskarżenia, który zakwalifikował jako przestępstwo skarbowe określone w art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to skazał go, wymierzając na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na 60 (sześćdziesiąt) zł. W ocenie Sądu Apelacyjnego, w zakresie wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary, nie można zgodzić się z zarzutem obrońcy oskarżonego, że wymierzona kara jest rażąco niewspółmierna w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Sąd Okręgowy wymierzając ją miał na względzie, w świetle dyrektyw ogólnych i szczególnych, o których mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k., całość okoliczności istotnych dla jej wymiaru. Jest ona adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, nie przekracza stopnia zawinienia oskarżonego i powinna osiągnąć wobec niego cele zapobiegawcze i wychowawcze kary; ponadto zaś potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd uwzględnił przy tym na korzyść oskarżonego M. Ś. jego dotychczasową niekaralność.

Przypomnieć przy tym wypada, że zmiana wysokości orzeczonej kary może w postępowaniu odwoławczym nastąpić jedynie wówczas, gdy kara ta jest "rażąco niewspółmierna", co wyraźnie zawężyło możliwość zmiany wyroku w oparciu o omawianą podstawę odwoławczą. Określenie "rażąca" należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie przez swą niewspółmierność razi. Tymczasem kary nie sposób nie zauważyć, że oskarżonemu wymierzono karę znacznie poniżej górnej granicy ustawowego zagrożenia. Sprawca czynu zabronionego z art. 65 § 3 k.k.s. podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych, zaś oskarżonemu wymierzono karę 50 stawek dziennych grzywny.

W świetle powyższego, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zmiany orzeczenia o karze również w stosunku do tego oskarżonego.

Odnosząc się do wywodów apelacji obrońców oskarżonego M. Ś. oraz obrońcy oskarżonego T. N. dotyczących orzeczonego środka karnego ściągnięcia równowartości przedmiotów, stwierdzić należy, że są one zasadne wyłącznie o tyle, że Sąd Okręgowy w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, wbrew treści przeprowadzonych dowodów i ustaleniom wynikającym z części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia, wadliwie określił wysokość rzeczowej równowartości.

Natomiast, wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego M. Ś., środek ten został wobec oskarżonego (i pozostałych oskarżonych) słusznie zastosowany. Przestępstwo z art. 65 § 3 k.k.s. za które oskarżony M. Ś. został skazany znajduje się w katalogu przestępstw co do których przewidziano możliwość przepadku przedmiotów (art. 30 k.k.s). W myśl art. 29 k.k.s. przepadek przedmiotów obejmuje: 1) przedmiot pochodzący bezpośrednio z przestępstwa skarbowego; 2) narzędzie lub inny przedmiot stanowiący mienie ruchome, które służyło lub było przeznaczone do popełnienia

przestępstwa skarbowego; 3) opakowanie oraz przedmiot połączony z przedmiotem przestępstwa skarbowego w taki sposób, że nie można dokonać ich rozłączenia bez uszkodzenia któregokolwiek z tych przedmiotów; 4) przedmiot, którego wytwarzanie, posiadanie, obrót, przechowywanie, przewóz, przenoszenie lub przesyłanie jest zabronione. Zgodnie zaś z treścią art. 32 § 1, 2 i 3 k.k.s. w razie niemożności orzeczenia w całości albo w części przypadku, o którym mowa w art. 29, gdy przedmiot został zniszczony, zgubiony, ukryty lub z innych przyczyn faktycznych lub prawnych nie może być objęty w posiadanie, sąd orzeka środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów, chyba że przypadek dotyczy przedmiotów określonych w art. 29 pkt 4. Skoro zatem Sąd I instancji trafnie ustalił, że oskarżony M. Ś. nabył od J. W. (1) w celu dalszego wprowadzenia do obrotu uzyskane za pomocą czynu zabronionego wyroby tytoniowe różnych marek bez odpowiednich oznaczeń skarbowych (czyli inne przedmioty niż wskazane w art. 29 pkt 4 k.k.s) w ilości nie mniejszej niż 1070 (tysiąc siedemdziesiąt) paczek papierosów, a wartość jednej paczki wynosiła 5 zł, to wartość wyrobów nielegalnego pochodzenia, które podlegałyby rzeczywistemu przypadkowi wynosiła 5.350 zł., a nie jak określił omyłkowo w części dyspozytywnej wyroku Sąd Okręgowy – 6.420 zł.

Analogicznie rzecz się ma z oskarżonym T. N., który – jak jasno wynika z przeprowadzonych dowodów – nabył od J. W. (1) w celu dalszego wprowadzenia do obrotu uzyskane za pomocą czynu zabronionego wyroby tytoniowe różnych marek bez odpowiednich oznaczeń skarbowych (czyli inne przedmioty niż wskazane w art. 29 pkt 4 k.k.s) w ilości nie mniejszej niż 12.500 (dwanaście tysięcy pięćset) paczek papierosów, o wartości 5 zł każda, a zatem o łącznej wartości wyrobów nielegalnego pochodzenia, które podlegałyby rzeczywistemu przypadkowi 62.500 zł., a nie 75.000 zł.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny zmienił wyrok w omówiony wyżej sposób, zaś w pozostałym zakresie utrzymał w mocy.

Wobec oskarżonych zachodziły wskazane w art. 624 § 1 k.p.k. podstawy do zwolnienia ich od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. O wynagrodzeniu obrońców z urzędu oskarżonego M. Ś. i oskarżonego W. K. (1), orzeczono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

PN/at